

Arrest

nr. 206 909 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2017 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 8 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 13 maart 2018.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van-het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2017 werd ingediend door:

Naam: L. Voorna(a)m(en): D. G. Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Kinshasa Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) SINT-NIKLAAS

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

Attest betalingen werkloosheid ACV Sint-Niklaas voor de periode januari 2017 tot augustus 2017

Loonfiches R. W. mei 2017 en juli 2017

Loonfiche BVBA V.-V. S. dd. 19.10.2017

Verschillende sollicitaties (twee in het jaar 2015, een paar in het jaar 2016, en een paar in het jaar 2017)

Zoals blijkt uit de gegevens van de Dolsis inspectiediensten werden alle bovenstaande tewerkstellingen van de referentiepersoon intussen beëindigd zodat de gegevens met betrekking tot de bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit deze tewerkstellingen genereerde niet langer actueel zijn en niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen. Uit de gegevens van de Dolsis inspectiediensten blijkt tevens dat de referentiepersoon sinds 06.03.2018 aan de slag is bij de Soc.Dienst Van De Fod Volksgezondheid, Veiligheid Vd Voedselketen En Leefmilieu, Fod Vzw doch betreffende deze nieuwe tewerkstelling werden geen bijkomende documenten zodat onze Dienst geen kennis kan nemen van het inkomen dat eruit voortvloeit en er bijgevolg niet kan worden vastgesteld of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij de nieuwe werkgever voldoen aan de vereisten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er kan bezwaarlijk worden van uitgegaan dat de inkomsten van de referentiepersoon bij haar nieuwe werkgever gelijk zijn aan de inkomsten die zij had bij haar voormalige werkgever Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de referentiepersoon in het verleden recht had op een werkloosheidsuitkering. Betrokkene heeft echter geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon bij beëindiging van de tewerkstelling bij BVBA V.-V. S. opnieuw kon terugvallen op een werkloosheidsuitkering zodat de voorgelegde bewijzen van sollicitaties niet in overweging kunnen worden genomen.

Het komt aan betrokkene, die het bestaan van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient aan te tonen, toe om het bestuur op de hoogte te houden van de wijzigingen aangaande de situatie van de

referentiepersoon die een impact hebben op de bestaansmiddelen. Betrokkene dient, als aanvrager, zijn aanvraag te actualiseren.

Zie in die zin arrest nr. 173.740 van 31 augustus 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar betrokkene zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd en de situatie van de referentiepersoon, zoals door betrokkene voorgesteld niet meer actueel was op het moment van het nemen van de beslissing, dient te worden vastgesteld dat onze Dienst geen kennis kan nemen van de inkomsten van de referentiepersoon. Dientengevolge dient er niet te worden overgegaan tot een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.foov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste middel : Schending van het artikel 40ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout

1.1 Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers aanvraag verworpen omdat verzoekers referentiepersoon niet over voldoende stabiele bestaansmiddelen beschikt. Volgens verweerder diende verzoeker zijn aanvraag te actualiseren.

1.2 Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen

minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande het inkomen van de referentiepersoon neer te leggen. Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bijkomende bewijzen aangaande de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijk onderzoek, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. 1 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. 2 BV/19209 I.3 Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van de tewerkstelling van de referentiepersoon sinds 6.03.2018 bij de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu. Volgens verweerder diende verzoeker zelf alsnog zijn aanvraag te actualiseren. Dat verweerder bij een eenvoudige bevraging bij verzoeker onmiddellijk de loonbrieven van deze nieuwe tewerkstelling onmiddellijk zou ontvangen hebben. Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht. Dat verweerder echter onterecht stelt dat verzoeker gehouden is zijn aanvraag te actualiseren nu deze tewerkstelling pas dateert van 6.03.2018 en verzoeker gehouden is ten laatste op 11.12.2017 de bewijsstukken m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neer te leggen (cf. bijlage 19ter dd. 12.09.2017, stuk 2). Dat verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat derhalve er sprake is van schending van de de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II. Tweede Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende Belgische moeder, met wie hij te Sint-Niklaas samenwoont, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : " 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel2. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. 2 Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2,158-159, noot G. MAES. 3 BV/19209 Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt3. Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn moeder in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplechtigheid, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"III. Derde middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In casu werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. 3 PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992. 4 BV/19209 Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

3.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijn deze middelonderdelen slechts ontvankelijk in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van concrete beginselen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of

indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onder verwijzing naar de neergelegde stukken vaststelt dat uit de gegevens van de Dolsis inspectiediensten blijkt dat de tewerkstellingen van de referentiepersoon intussen beëindigd zijn zodat de gegevens met betrekking tot de bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit de tewerkstellingen genereerde niet langer actueel zijn en niet in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Tevens stelt de gemachtigde vast dat geen stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon bij beëindiging van de tewerkstelling bij BVBA V.-V.S. opnieuw kon terugvallen op een werkloosheidsuitkering zodat de voorgelegde bewijzen van sollicitaties niet in overweging kunnen worden genomen. Verzoeker gaat op deze motieven niet in zodat ze niet aan het wankelen worden gebracht.

Verzoeker spitst zijn betoog toe op het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hij stelt dat verzoeker zijn aanvraag diende te actualiseren. Verzoeker merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte is van de tewerkstelling van de referentiepersoon sinds 6 maart 2018 bij de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu. Hij is van oordeel dat de gemachtigde heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij hem en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen om bijkomende stukken aangaande het inkomen van de referentiepersoon neer te leggen, hetgeen niet is gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat uit de gegevens van de Dolsis inspectiediensten blijkt dat de referentiepersoon sinds 6 maart 2018 aan de slag is bij de Sociale Dienst van de FOD Volksgezondheid en dat betreffende deze nieuwe tewerkstelling geen bijkomende stukken werden overgemaakt zodat geen kennis kon worden genomen van het inkomen dat eruit voortvloeit en er bijgevolg niet kan worden vastgesteld of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij de nieuwe werkgever voldoen aan de vereisten overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg stelt zich de vraag of het aan verzoeker toekwam om de wijzigingen in de tewerkstellingssituatie van de referentiepersoon mee te delen aan de gemachtigde van de staatssecretaris, dan wel het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende informatie op te vragen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient verzoeker aan te tonen dat de Belg *"beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker ertoe gehouden is alle relevante gegevens bij te brengen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Indien de actuele tewerkstellingssituatie van de Belgische referentiepersoon wijzigde, kwam het aan verzoeker toe om daarvan de stukken over te maken en te duiden wat de gevolgen hiervan zijn op financieel vlak. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen.

Waar hij stelt dat de tewerkstelling dateert van 6 maart 2018 en hem door middel van de bijlage 19ter werd gevraagd om ten laatste op 11 december 2017 de bewijsstukken met betrekking tot de

bestaansmiddelen neer te leggen, toont dit evenmin de onmogelijkheid van verzoeker aan om zorgvuldig te handelen en alsnog de stukken over te maken. Verzoeker wenst immers een voordeel te bekomen en van hem kan derhalve redelijkerwijze worden verwacht dat hij alles in het werk stelt om de gemachtigde zo veel als mogelijk informatie te bezorgen. Zo kon hij de nieuwe tewerkstelling reeds aankondigen. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de hoorplicht en van meerdere artikelen en beginselen, waarbij hij aanklaagt niet in de mogelijkheid te zijn gesteld om bijkomende informatie bij te brengen maar hij zet geenszins *in concreto* uiteen welke informatie hij zou hebben meegedeeld indien hem om inlichtingen zou zijn gevraagd of hoe die *in concreto* tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt hij dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel, de overige aangehaalde beginselen of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zouden zijn geschonden. Verzoeker behoudt overigens de mogelijkheid om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen en hierbij de stukken over te maken aangaande de actuele tewerkstellingssituatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad aangaande de aangevoerde artikelen en beginselen nog op hetgeen volgt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat voormeld artikel waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Echter betreft de bestreden beslissing geen toepassing van Unierecht, aangezien toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de rechten van verdediging kan nog worden opgemerkt dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301).

De Raad merkt ook op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op het thans voorliggend geval, waarin een gezinshereniging met een Belgische onderdaan aan de orde is. Het betoog van verzoeker gesteund op voormeld artikel 17 is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, herhaalt de Raad dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend en het hem toekomt alle nuttige stukken over te maken in dit verband. Het hoorrecht houdt bovendien geenszins de plicht in voor de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop hij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, hoe dan ook niet dienstig is.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat hij van zijn in België verblijvende Belgische moeder wordt gescheiden, dat dit een verregaande ingreep is aangaande zijn recht op privé- en gezinsleven en hij verwijst naar de proportionaliteitstoets.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Waar verzoeker verwijst naar een “*uitzetting*” is het betoog dan ook niet dienstig.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Wat betreft de aangevoerde schending van deze bepaling ten aanzien van de weigeringsbeslissing, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven, kan nog opgemerkt worden dat hij geenszins *in concreto* uiteenzet waaruit dit zou bestaan, laat staan dat hij dit aantoonst, zodat de verwijzing ernaar niet dienstig is.

Aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, moest door de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM, en is een schending van deze bepaling niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN